

РЕШЕНИЕ

№ 6532

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8197** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП, чрез процесуален представител юрк. Кр. Н., срещу решение от 09.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 13090/2019 г. от 3-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление /НП/ № 425386-F419179/02.04.2019 г., издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП, с което на основание чл. 185, ал.2 ЗДДС на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговски обекти чрез фискални устройства.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно. Неправилно районният съд е приел, че са допуснати процесуални нарушения. НП е издадено от компетентен орган, а неправилното описание на длъжността на административнонаказващия орган е резултат на техническа грешка. Претендира присъждането на разноски - юрисконсултско възнаграждение по представен списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител адв. Кр. Ч. от САК оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на касатора и претендира присъждането на разноски по представения списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да отмени наказателното постановление районният съдия е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение – липса на компетентност на административнонаказващия орган.

Този извод е правилен и се споделя напълно от настоящата инстанция.

Компетентността на административния орган посочва кръга от въпроси, с които е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси. Тя определя кой е субектът на държавно управление в определена област. Компетентността бива няколко вида: материална, териториална и лична. Материалната компетентност се изразява в определяне на кръга от въпроси, по които административният орган може да извършва дейност и издава актове. Териториалната компетентност изразява пространственото действие на правомощията на органа, отразени в компетентността му, главно с оглед класификацията на органите на централни и местни. Личната компетентност, изразява пределите на правомощията на отделния административен орган, в зависимост от мястото и положението на органа вътре в дадена административна организационна система. Тя е свързана с конкретна длъжност, заемана от определено лице. В настоящия случай личната компетентност на административнонаказващия орган е определена със Заповед № ЗЦУ-ОПР-17 от 17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП. В т.1.1, б. „г“ от тази заповед изрично е посочено, че оправомощени да издават наказателни постановления за административни нарушения по чл. 185 ЗДДС са началниците на отделите „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП. Оспореното наказателно постановление е издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ –С., при ЦУ на НАП, която длъжност не попада в обхвата на оправомощените лица по т.1.1.б. „г“ от цитираната заповед. Липсата на компетентност винаги обуславя незаконосъобразност на издадения административен акт. Следователно районният съд правилно е приел, че НП е издадено от некомпетентен орган и следва да бъде отменено.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че в случая се касае до техническа грешка, която не предполага отмяната на наказателното постановление. Административнонаказателният процес е строго формален. Издаденият административен акт следва стриктно да отговаря на изискванията, посочени в чл. 42, ал.1, респ. чл. 57 от ЗАНН. Така в чл.57, ал.1, т.1 ЗАНН изрично се посочва, че НП трябва да съдържа длъжността на лицето, което го е издало. Неправилно изписаната длъжност на административнонаказващия орган, независимо по каква причина е сторено това, винаги води до некомпетентност на издателя и обуславя отмяната на акта.

С оглед гореизложеното решението на въззивната инстанция като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на спора, въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноските за настоящата инстанция съгласно представения списък – адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Мотивиран така и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 13090/2019 г. от 3-ти състав на СРС, НО.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите , да заплати на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.№ 19, разноски по делото за адвокатско възнаграждение, в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :